

Släpp inte stödet

Solen lyser och klockan är inte ens halv åtta på morgonen.

Mitt inre jublar.

Det blir en till dag ute – promenera och träffa en del vänner.

Jag har upptäckt en ny känsla hos mig.

Jag har verkligen ingen tid kvar för människor som inte ger glädje, positiva vibes eller som inte på allvar vill lyssna på saker om livet. Och som jag vill lyssna på.

Om politik. Samhällsfrågor.

Jag kan verkligen känna att jag ej har något kvar med dom som är aktiva i sitt bruk 24/7 oavsett om vi känt varandra sen jag var kanske 14 år. Jag har ingenting kvar att ge dom.

Och för mig är det en sorg. För det finns ju vissa som jag verkligen genuint kan säga att jag älskar.

Där jag måste vända om.

Men det är oerhört svårt för oss som kämpar för att vara rena och är det, med något "snedsteg", som min beroendeläkare kallar det.

Men det blir längre och längre tid för mig mellan gångerna.

Det som dock gör mig riktigt förbannad är att vårt system på riktigt "släpper" människor som levt i ett stödboende under flera år – direkt ut till en egen lägenhet.

Från stenkoll av personal, med både urinprover och blåsningar för att visa att man inte druckit alkohol, till precis ingenting.

Hur ska det kunna gå?

Inga samtal.

Inga kontroller.

I vissa stadsdelsnämnder i Stockholm har du tur om du får en boendestödjare efter någon månad.

Vi är sjuka.

Och vi är själva våra värsta fiender.

För beroendesjukdomen är slug.

Manipulativ.

Kan sälja mjölk till en ko.

Det är som att rulla ut röda mattan för ett misslyckande.

Om du inte är den som skriker högst, som jag fått lära mig under årens lopp, då händer det ingenting.

Femton månaders väntetid för att få komma på tre till fem bedömningssamtal, och sedan ska andra ta ställning till vad, eller om du/jag behöver något stöd.

För mig tillhör det stödet ett tillfrisknande.

Text och bild: Minna